LIBRIS | We know books

Redactare: Iulia Trăncuță
Corectură: Bogdan Nicolai
DTP: Carmen Dumitrescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ECTON, EMILY
Marele mister al fantomei / Emily Ecton ; il. de Dave Mottram ; trad. din lb. engleză de Diana Trăncuță. – București : Booklet Fiction, 2026
ISBN 978-630-347-292-8

I. Mottram, Dave (il.)
II. Trăncuță, Diana (trad.)

821.111

The Great Ghost Hoax
Text copyright © 2021 by Emily Ecton
Illustrations © 2021 by Dave Mottram
Jacket design © 2021 by Simon & Schuster, Inc.
Published by arrangement with Atheneum Books for Young Readers, an Imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division
All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

© Booklet Fiction, 2026, pentru prezenta ediție
Booklet Fiction este un imprint al Editurii Booklet.

CNI CORESI
Tipărit la C.N.I. „CORESI" S.A.

Emily Ecton

Marele MISTER AL FANTOMEI

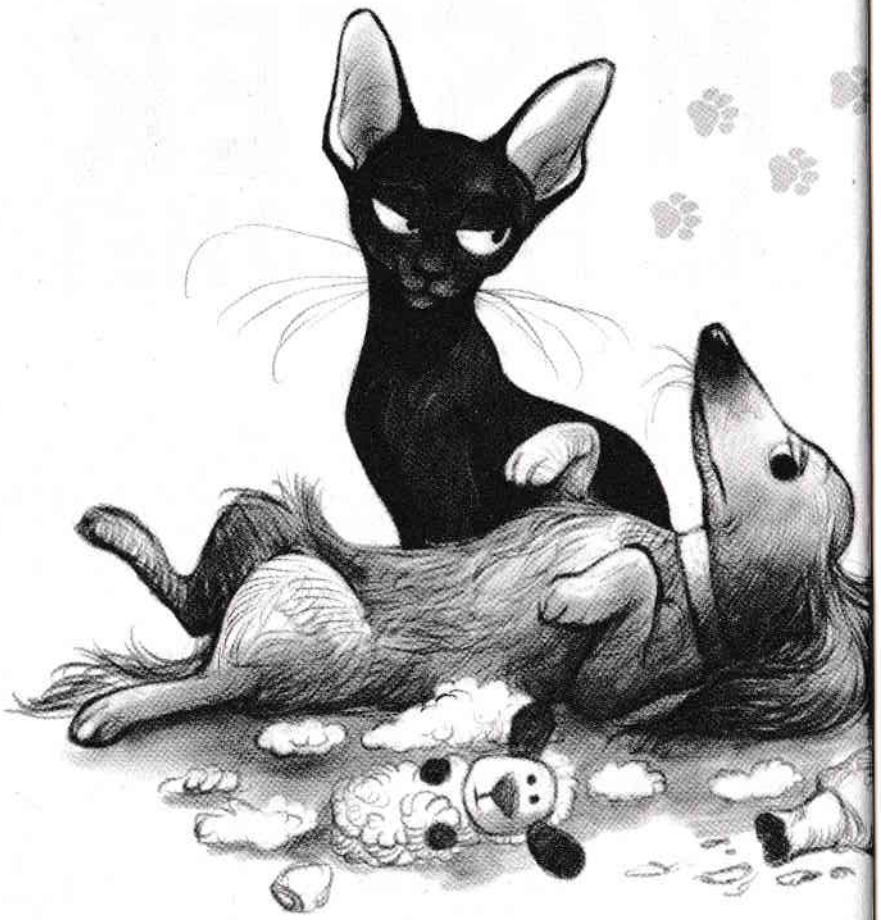
Ilustrații de Dave Mottram

Traducere din limba engleză
de Diana Trăncuță

Booklet fiction | 2026

LIBRIS | We know books

Pentru Cupcake, Pepper și
câinii din Parcul Belmont

- 1 -

— Nouă nu ni se întâmplă niciodată nimic palpitant! se plânse Bobița, trântindu-se pe spate în sufragerie.

Sperase că aceste cuvinte vor face să se întâmple, ca prin magie, ceva palpitant, dar nu a funcționat.

Se străduise din răsputeri să facă ziua cât mai distractivă. Își terminase de ros osul. Își sfâșiase mielușelul care scârțâia și împrăștiase cu grijă toată umplutura de pluș prin sufragerie. Încercase să facă un tunel prin covorul din sufragerie (fără succes). Nu-i mai rămăsese nimic. Le făcuse pe toate.

— Nimic! Nu se întâmplă niciodată nimic palpitant! se plânse Bobița din nou, de data asta pe un ton diferit.

Îi plăcea să mai diversifice.

Val își dădu ochii peste cap, inspectându-și lăbuța.

— Alo? Nu-ți amintești de jaf?

LIBRIS | We know books

— N-aș numi Gruparea Internațională de Crimă Organizată chiar nimic, pufni Oscar, umflându-și indignat penele.

Nu avea de gând s-o lase pe Bobița să-i știrbească statutul de Lider al Crimei Organizate. Ca să nu mai vorbim de faptul că era singurul lider al unei organizații criminale care era, totodată, și o pasăre Myna. Iar asta nu era deloc puțin lucru.

Bobița se rostogoli pe burtă.

— Asta s-a întâmplat acum un milion de ani. Nu se întâmplă nimic ACUM. Uitați-vă și voi! Totul e PLICTISITOR. Până și Madison a dispărut!

Madison era fata de mărime medie care se mutase cu ei temporar, cât timp mătușa ei era detașată peste hotare.

— Madison e la școală, zise Oscar, răsfoind absent una dintre revistele doamnei Păpica. Merge la școală în fiecare zi, Bobițo. Asta fac oamenii.

— Nu și alaltăieri, se plânse Bobița. Alaltăieri n-a fost zi de școală.

Val oftă.

— Am mai vorbit despre asta, Bobi. Aia a fost o excursie și Madison s-a întors! Mereu se întoarce!

Val scutură din cap.

— Trebuie să te aduni.

— O EXCURSIE, zise Bobița bosumflată. FĂRĂ NOI.

— Las-o baltă, Bobița, zise Oscar, sărind pe telecomandă să pornească sonorul televizorului. Au început știrile. Urmează să dezvăluie ce aparat electrocasnic ne poate pune în pericol să chelim.

De când cu jaful, Oscar fusese obsedat de știri. Bobița nu prea știa de ce. Nu e ca și cum la știri se mai vorbea despre jaful lor. Asta era deja istorie. Pe de altă parte, nici nu voia să chelească.

Bobița suflă într-o bucată de pluș din mielul scârțâitor și mârâi.

— Eu te înțeleg, Bobița, zise Marco, ieșind din cutia lui și așezându-se brusc lângă ea. Noi, foștii infractori, ne adaptăm cu greu la viața obișnuită. E dificil. Dar măcar tu o vezi pe Madison. Eu abia dacă îl mai văd pe Wallace.

— VEDEȚI? Și Wallace a DISPĂRUT, zise Bobița triumfătoare, ridicându-se.

— Sssst, șuieră Oscar, dând volumul mai tare la televizor. Chelie, Bobițo.

LIBRIS | We know books

Val termină cu linsul lăbuței.

— Faptul că s-a mutat nu înseamnă că a dispărut. Wallace doar și-a găsit propriul lui apartament.

— Până la urmă, nu e ca și cum locuia cu noi, zise Polo, luând exemplul lui Marco și ieșind și el din cutie. Wallace încă e un șobolan sălbatic, să știți.

Wallace era un fost șobolan de casă care își făcuse culcuș în ventilația de la etajul șapte al clădirii Strathmore. Dar, în urmă cu câteva săptămâni, descoperise un apartament gol la etajul cinci. Și pentru că nu părea să fie folosit de nimeni, își mutase lucrurile acolo și trimisese o înștiințare despre noua lui adresă. (Lui Polo i se păruse un gest cam formal, dar Wallace părea foarte mândru.)

— Puțină liniște și pace nu strică nimănui, zise Val, examinându-și cealaltă lăbuță.

— Sincer, mie îmi place viața de pensionar. E relaxantă! O avem pe doamna Păpica și pe Madison. Câți șobolani au două persoane care să aibă grijă de ei? Trăim ca-n puf! zise Marco, mângâind lăbuța Bobiței.

— Și nu e ca și cum n-o să se mai întâmple niciodată ceva palpitant, zise Polo, mângâindu-i cealaltă lăbuță. Ceva palpitant s-ar putea întâmpla ORICÂND!

— Corect! S-ar putea întâmpla ceva chiar acum! adăugă Marco.

Polo încuviință.

— Sau acum!

Marco înclină din cap și așteptă o secundă.

— Sau acum!

Polo rânji.

— Așa e. Sau acum!

— Terminați, băieți! zise Val.

— Sau nu, zise Polo. Poate nu CHIAR acum.

Val oftă.

— Bobi, nu ne putem aștepta să se întâmple ceva palpitant doar pentru că suntem plictisiți.

— AHA! Deci și tu ești plictisită!

Bobița sări în picioare.

— Știam eu! lătră ea veselă. Tu…

Dar nu apucă să-și termine propoziția. Pentru că, exact atunci, s-au auzit ciocăniturile.

Cinci capete s-au întors să se uite spre ușa de la intrare. Bătăile erau atât de puternice, încât părea că ușa saltă spre interior cu fiecare lovitură. La fiecare bubuitură, animalele se speriau și se dădeau tot mai în spate.

— Repede, fiecare la locul lui! țipă Oscar, iar animalele se grăbiră să nu rămână pe dinafară.

Oscar tocmai închisese ușa coliviei sale când doamna Păpica își făcu apariția în hol, îndreptându-se încet spre ușa de la intrare. (Avea mai multă grijă acum, de când

LIBRIS We know books

alunecase în voma Bobiței și ajunsese la spital. Nimeni nu voia să se repete întâmplarea asta, mai ales Bobița. Încă se simțea vinovată.)

— Nu o deschide! scânci Bobița.

Simțea cum i se ridicase părul pe spate. Nu voia să știe ce se afla dincolo de ușă.

Dar doamna Păpica nu o ascultă.

Trăgând adânc aer în piept, doamna Păpica deschise ușa larg. Cu o singură mișcare, chestia de pe culoar se repezi la doamna Păpica, strângând-o și plângând pe umărul ei.

— AAAAHHHH! țipă Polo, aruncându-se sub culcușul de cedru din colțul cutiei.

— Uh! se auzi doamna Păpica, proptindu-se de tocul ușii, în timp ce chestia aceea o înghesuia, tremura și scotea niște zgomote ciudate, scârțâite și sughițate.

Val se ghemui, arătându-și ghearele.

— Eu mă reped la ochi!

Atacul ochilor era strategia preferată a lui Val.

— Stați, asta e... adulmecă Bobița.

Monstrul care o atacase pe doamna Păpica avea un miros foarte cunoscut. Și, sincer, părea mai mult o îmbrățișare de atac decât un atac pe bune. Și ce monstru plânge cu scâncete scârțâitoare?

— Stai, cine...

Oscar își lungi gâtul ca să vadă mai bine.

Bobița mai adulmecă o dată.

— E doamna Etaj Trei! strigă ea.

— Stai cuminte, Val, zise Oscar tăios.

Doamna Etaj Trei nu era o inamică.

Val îi aruncă o privire fulgerătoare drept răspuns, dar rămase în poziția de atac. Nu puteai niciodată să știi sigur.

Doamna Etaj Trei era o doamnă din clădire și, până în acel moment, Bobița ar fi zis că știa totul despre ea. La urma urmei, o văzuse pe-acolo de când era cățeluș. (Bobița, nu doamna Etaj Trei.)

Doamna Etaj Trei locuia la etajul trei. Purta pantofi butucănoși de piele. Mirosea a lac de mobilă, cremă de artrită și mentă. Avea un cărucior pliant înfricoșător pe care uneori îl scotea afară. Mereu vorbea cu doamna Păpica și o mângâia pe Bobița pe cap când o vedea. Cam asta era tot ce era de știut, după părerea Bobiței. Dar Doamna Etaj Trei nu era genul care să bată cu pumnul în ușă. Și Bobița n-o auzise niciodată scoțând asemenea scâncete. Nici nu credea că e posibil. Ceva nu era deloc bine.

Doamna Păpica arăta la fel de șocată precum se simțea Bobița.

LIBRIS We know books

— Ce e? Ce s-a întâmplat? strigă doamna Păpica. (Doamna Etaj Trei o strângea puțin cam tare în brațe.)

— Am… zise doamna Etaj Trei cu voce gâtuită.

Se lăsă tăcerea în întreaga încăpere, în timp ce ea încerca să nu izbucnească în plâns.

— Am… zise iar. Am avut un șoc, încheie, rușinată.

Doamna Păpica încuviință.

— Poftim. Ia loc.

O conduse pe doamna Etaj Trei spre canapea și o ajută să se așeze, scuturând bucățele de puf de miel de pe șezut.

Bobița privea mulțumită. Făcuse o treabă foarte bună împrăștiind puful.

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă doamna Păpica, apucând telecomanda. Scuze pentru zgomot. Nu știu cum de-a ajuns să fie dat așa de tare.

— Nu, lasă-l pornit. Of, am pierdut segmentul despre electrocasnice, zise doamna Etaj Trei, trăgându-și nasul.

Oscar pocni din cioc, iritat.

Urma să chelească acum, pur și simplu era convins de asta.

— Mildred.

Doamna Păpica părea serioasă.

— Nu vreau să discutăm despre electrocasnice.

— Și nu cred că-mi place rochia prezentatoarei. Nu o flatează culoarea.

Doamna Etaj Trei nu-și luase ochii de la televizor.

— Mildred…

— O, și uite! Știri de ultimă oră!

Doamna Etaj Trei se întoarse spre doamna Păpica, cu un zâmbet încordat pe față.

— E despre caracatița aia de la zoo. O, nu, domnul Zvârcolici a dispărut. E groaznic!

Doamna Păpica opri televizorul. Doamna Etaj Trei se afundă în canapea.

LIBRIS | We know books

Oscar își umflă penele, morocănos. Mai întâi treaba cu chelia, acum asta. Era un mare fan al domnului Zvârcolici. Îi plăcea să fie la curent cu toate știrile despre domnul Zvârcolici. Spera doar ca doamna Etaj Trei să aibă o scuză bună pentru felul în care se purta.

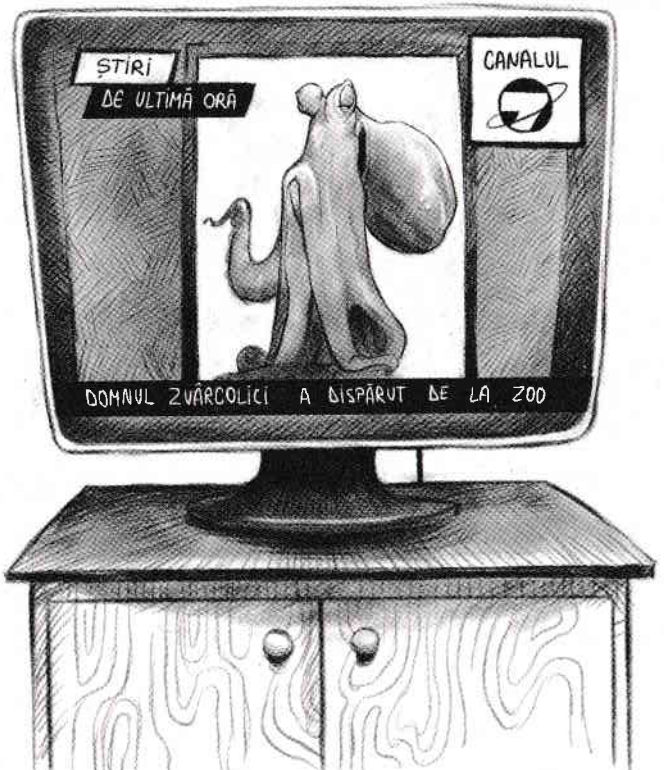
Doamna Păpica o bătu pe umăr pe doamna Etaj Trei.

— Mildred, spune-mi. E-n regulă. Orice-ar fi.

Doamna Etaj Trei își frământă mâinile în poală.

— O să crezi că sunt ridicolă.

— N-o să cred că ești ridicolă, promise doamna Păpica.

— Bine.

Doamna Etaj Trei trase aer în piept.

— E vorba despre apartamentul ăla. E bântuit.

Apoi izbucni într-o tură nouă de suspine.

Val ridică din umeri.

— Eu cred că e ridicolă.

— Hă.

Bobița se ridică pe picioarele din spate. Nu se așteptase la asta.

— Bântuit?

— Mă așteptam la un dezastru natural, zise Oscar. Deși probabil ar fi arătat asta la știri. DACĂ LE-AM FI VĂZUT.

— E doar o cădere nervoasă banală, zise Val, ridicându-se și întinzându-se. Nu-i nimic de văzut aici.

Doamna Păpica avea o expresie ciudată pe față. Parcă nici ea nu se așteptase la un apartament bântuit.

— Bântuit? Vrei să spui *bântuit-bântuit*? Adică… fantome?

— STAI, CE? scânci Bobița. FANTOME?

— Își pierde mințile, Bobi, oftă Val. Nu există fantome.

— Da, FANTOME, se plânse doamna Etaj Trei. Există FANTOME în frumosul meu apartament de închiriat. Ce mă fac?